

FORÆLDREMORDERE

Sønnen stak moderen ned og smed liget i havnen; datteren forgav moderen og skød sin far med hans jagtgevær

AF ANDERS B. NØRGAARD

Familietragedien i Nakskov forleden, hvor en ung mand skød sin far, da denne sov til middag, hører til de sjældne forbrydelser, men der er dog i årenes løb sket adskillige drab på forældre, hvis børn i had eller havesyge har ombragt dem.

■ Det skete for nogle år siden i København, hvor en ung mand dræbte forældrene, stjal et større pengebeløb, som han solgede op, inden han blev pågrebet, og der er forekommet lignende tilfælde både her i landet og i udlandet, bl.a. i USA, hvor unge drabsmænd ikke alene har dræbt begge forældre, men endog udryddet hele familien.

To drenge i Danmark vakte særlig opsigst, og skønt det ene ligger godt 60 år tilbage i tiden, huskes det endnu af mange.

Modermorderen

En formiddag i november 1902 lagde en styrmand, Carl Lucander, da han spadserede foran bolværket ud for Kristiansgade i København, mærke til en underlig bylt, omtrent på størrelse med et menneske. Den skulpede rundt lige under vandoverfladen, og da styrmanden kiggede nøjere på pakken, så han til sin rædsel en nøgen menneskefod stikke ud.

Politiet alarmeredes og kørte pakken ud til »Druknehuset« i Transelev, hvor den åbnedes og afslørede liget af en havngammel kone med overskåret hals.

Der var infekt, som kunne føre til en øjeblikkelig identifikation, men da mødelelsen om fundet den følgende dag bragte i aviserne, henvendte en svigersøn af dameskrædderinde, enkefru Augusta Amalie Jørgensen, sig til politiet og oplyste, at hans svigermoder var forsvundet. Kort efter genkendte han liget. Det var svigermoderen. I hendes hjem traf man sønnen Arthur og en ung sangerinde, som logerede hos fru Jørgensen. Sangerinden meddelte, at den unge Jørgensen havde fortalt hende, at moderen var rejst op til Nordsjælland for at hente nogle penge, hun havde til gode. Men hun kunne også oplyse, at nogle tæpper var fjernet fra en stue, og Arthur Jørgensen havde forklaret, at de var gemt bort, fordi man skulle færdiggøre stuens gulv.

Da sønnen kom i forhør, antydede han, at moderen sikkert havde begået selvmord, men det varede ikke længe, før han havde indviklet sig i selvmordsgisler, og snart efter faldt tilfældet. Han havde myrdet moderen efter et klammeri om en ung pige, Arthur Jørgensen havde forlovet sig med. Moderen var, efter hans udsagn, ikke tilfreds med forbindelsen, og da hun havde kritiseret den unge pige, havde han i hidsighed tilføjet hende nogle stiksår med hendes opspærtekniv. Da hun sank sammen, havde han til sidst skåret halsen over på hende, rullet liget ind i stuens tæpper, surret den sammen og gemt liget i lejligheden, hvor hans forlovede samme aften kom på besøg sammen med sin far. Dagen efter havde han forfattet et slags testamente og efterkrevet moderens navn. I testamentet efterlod hun ham alt, hvad hun ejede.

Da han havde udfærdiget testamentet, havde han lånt en trækvogn og på den bragt liget ned til havnen, hvor han uset lod det glide

Dette billede er taget, da Tove Rasmussen ankom til et af retsmøderne i Odense. Hun var yderst villig til at lade sig fotografere.

i vandet. Han fik livsstraf men benådedes og blev midt i 1920'erne sat på fri fod.

Dobbeltmord

I 40'erne myrdede en ung pige sine forældre.

Familien boede i Odense. Datteren, Tove Rasmussen, var eneste barn og meget forkælet. Hun var kendt som pyntesyg og selvoptaget.

I 1945 døde hendes mor pludselig. Naboer havde hørt, at fru Rasmussen var blevet syg, men da de tilbød at hjælpe Tove, der på det tidspunkt var alene med moderen (faderen var på forretningsrejse), havde den unge pige afslået det. Få dage efter døde fru Rasmussen, og byens embedslæge skrev dødsattesten uden at fatte mistanke om, at der var noget galt. Naboer fandt imidlertid dødsfaldet ejendommeligt, men ingen turde dog åbent mistænke Tove.

Efter fru Rasmussens død flyttede far og datter til Jylland, hvor hun overtog en landejendom.

Den 8. januar 1949 ringede Tove til læge Seier-Hansen i Bredsten og bad ham komme øjeblikkeligt, da hendes far havde skudt sig.

Tove forklarede, at mens hun havde opholdt sig inde i huset, havde hun hørt et par skud fra gårdspladsen. Da hun løb derud, lå hendes far allerede død. Han havde hvisket til hende, at hun skulle vide, at han havde gjort det med vilje.

Hun forklarede videre til politirapporten, at faderen havde taget sit jagtgevær, fordi han ville ud at skyde en ræv, men undervejs måtte han være kommet på andre tanker.

Forklaringen blev afgivet med megen sikkerhed men lod ikke troværdig. Obduktionen viste klart, at der ikke var tale om vadeskud, og den unge pige blev anholdt. Da hendes far havde stået ude ved en pumpe i gården, havde hun listet sig hen og taget hans jagtgevær ned fra en knage, hvorefter hun havde sigtet på ham og trykket af. Motivet var, at hun ville forloves med en karl fra egnen og regnede med som sønebarn straks at arve gården, så hun kunne blive gift.

Sin døende far havde hun slæbt ind i huset, anbragt ham på en seng med en pude under hovedet, og da faderen havde hvisket, at hun straks skulle ringe efter en læge, var hun løbet over til en

anboejendom, hvor hun ville låne en telefon for at ringe til sin kæreste. Naboer havde dog ingen telefon, så hun gik roligt tilbage til hjemmet, uden at fortælle naboerne, hvad der var sket. Da hun kom tilbage, havde faderen endnu andet, men han var ude af stand til at tale. Så tog hun sin cykel og kørte bort for at tilkalde lægen. Da hun vendte tilbage, var hendes far død.

Mistanken bestyrkes

Da meddelelsen om fadermordet bragtes i pressen, erindrede bl.a. journalist Peter Lerche den mistanke, der udmeldte efter Toves mors død i Odense. Lerche havde på det tidspunkt boet i Odense, nu virkede han i Vejle, og det var ham, der henlede politiets opmærksomhed på fru Rasmussens bratte død.

Tove havde i sin tid oplyst, at moderen døde af hjertelammelse, og naboerne havde undret sig over, at pigebarnt nærmest glædestrålende havde fortalt dem om dødsfaldet.

Hendes mors lig blev nu gravet op, og en kemisk undersøgelse fastslog, at der var giftstoffer i legemet — svarende til en snes kraftige sovetabletter.

I et forhør tilstod hun nu også modermordet. Motivet her var, at hendes mor havde fået mistanke om, at datteren havde begået nogle tyverier, og af frygt for, at hendes far også skulle få det at vide, havde det nærmeste været at skille sig af med sin mor.

Pigebarnt sendtes til mentalobservation på sindssygehospital i Augustenborg. Ved nævningetinget trak hun pludselig tilfældet om modermord tilbage og sagde, at der var tale om et selvmord, fordi hendes mor var blevet besværgt af en fremmed mand under faderens rejse. Og om faderen forklarede hun nu, at hun havde skudt ham, fordi han gennem en årrække havde tvunget hende til at stå i et erotisk forhold til sig.

Disse påstande havde intet på sig, og den da 18-årige dobbeltmorder skænktes til anbringelse i psykopatforvaring. I dommen fradømmes hun arveretten efter forældrene.

Kvinden, der nu er i 30'erne, har under forvaringen gennemgået en vis uddannelse og har fået navneforandring, ligesom modermorderen, Arthur Jørgensen, skiftede navn, da han blev løsladt og begyndte en ny tilværelse.

†
Min kære Mand, Toves gode Far,
Fabrikant
Henning O. Rasmussen,
er i Dag afgaaet ved Døden efter længere Tids Sygdom.
Odense, Windelsvej, d. 14. Januar.
Tove og Ingeborg Rasmussen.

Min kære Broder,
Fabrikant
Henning O. Rasmussen,
er i Dag afgaaet ved Døden.
Paa Familiens Vegne
Aarhus, den 14. Januar 1946.
Jørgen Rasmussen.

Det ejendommelige pigebarnt indrykkede denne dødsannonce i familiens navn for spøg — flere år før hun skød sin far.

J. William Fulbright

REPUBLICANERNE SÆTTER DERES LID TIL VIETNAM-KRIGEN

BARRY GOLDWATER
— har været det republikanske parti til stor skade, men fransætter stadig sine uforbeholdne meninger om politiske spørgsmål

Det republikanske parti satser på det amerikanske folks stigende modvilje forud for kongresvalget til efteråret

WASHINGTON, (Privat)

■ De republikanske ledere i USA gikner i befolkningens holdning til Vietnam-krigen en chance for at genoprette en mere normal to-parti-balance. Dette er kommet til udtryk flere gange i den seneste tid. Republikanerne er endnu ikke kommet sig ovenpå præsidentvalget i 1964, der blev en så knusende fiasko for deres kandidat Barry Goldwater. Men den stigende utilfredshed i offentligheden med USA's krig i Vietnam kan måske blive en fordel for det republikanske parti. Det forsøger nu at slå mønt af denne utilfredshed i den allerede indledte kampagne til kongresvalgene til efteråret og også med henblik på præsidentvalget i 1968.

En løsning i Vietnam, der til-

Dwight D. Eisenhower

fredstiller amerikanske krigsmål, ville være en stor sejr for det demokratiske parti, men et sådant udfald synes for tiden såre usandsynligt. Langt mere sandsynligt er mulighederne for, at krigen enten vil trække ud i det uendelige med store tab på begge sider eller en afslutning på krigen, som vil medføre indspændelser over for Vietnam.

Republikanerne ser i begge muligheder en chance for fremgang. Hvis krigen trækker i langdrag, vil republikanerne kalde Vietnam-krigen »Johnsons krig«, som de kaldte Korea-krigen »Trumans krig« og køre kampagnen på, at kun republikanerne kan løse Vietnam-konflikten, som Eisenhower-regeringen omsider fik løst Korea-konflikten i 1953.

En af de republikanske ledere har for et par dage siden fremsat den teori, at Vietnam-krigen vil være ved endnu i 1968, og foreslår, at republikanerne vælger en præsidentkandidat af Eisenhower's type, for at sejre i 1968.

Republikanerne lukrerer på uoverensstemmelserne blandt demokratiske politikere, som netop er blevet yderligere dramatiseret gennem det udenrigspolitiske nævns afbryder under formanden, senator J. William Fulbright. Mange republikanske strategier mener endog, at konflikten inden for det regerende parti arbejder for republikanerne i en sådan grad, at de end ikke behøver at angribe præsident Johnson personligt i øjeblikket. Der er nok, der angriber ham endda.

Lyndon B. Johnson